

Приказка за лѣтото, което си отиде

Слънцето се бѣ спрѣло точно на югъ. Лѣтна мараня трептѣше изъ свѣтлия, теменуженъ просторъ, надъ притихналитѣ планински ридове и рѣката що течеше низъ китния върбалакъ.

Далечъ, — хе... тамъ, въ политѣ на гористия склонъ — надничаше покривѣтъ на воденичка. Изъ куминя ѝ се виеше синкавъ димъ... А отвждъ рѣ-

ката, по каменлива пжтечка, кривуличеша изъ шубрацитѣ, се мѣрна селянинъ, яхналъ на муле. Той скоро се изгуби въ завоя, обрасълъ съ низкъ габракъ, глогини, кжпини и лѣшакъ.

Отъ самотния, шумнатъ орѣхъ,

който хвърляше дебелата си сѣнка въ нивата на срѣщния хълмъ, обграденъ отвредъ съ гжста зелена гора, се чу гласѣтъ на кукувицата.

— Ку-ку... ку-ку!...

Прижуряше. Топълъ лѣхъ се носѣше откъмъ рѣката, примѣсенъ съ дѣха на горски листа, божуръ, иглика и кукурякъ.

